

ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
เรื่อง แนวปฏิบัติว่าด้วยจริยธรรมและการรักษาความลับของคณะกรรมการ

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดแนวปฏิบัติสำหรับคณะกรรมการและการรักษาความลับของข้อมูล เพื่อให้บุคลากรที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการในชุดต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยตระหนักถึงหน้าที่ความรับผิดชอบและบทบาทในการรักษาความลับของข้อมูล เพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำที่อาจเป็นการฝ่าฝืนระเบียบวินัยและก่อให้เกิดความเสียหายแก่มหาวิทยาลัยและบุคคลที่เกี่ยวข้อง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. ๒๕๔๘ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก เรื่อง แนวปฏิบัติว่าด้วยจริยธรรมและการรักษาความลับของคณะกรรมการ”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยสภามหาวิทยาลัย หรือคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยอธิการบดี ไม่ว่าจะเป็นคณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการพิจารณา คณะกรรมการตรวจสอบ หรือคณะกรรมการในลักษณะอื่นใดของมหาวิทยาลัย

“กรรมการ” หมายความว่า บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตามประกาศนี้ ไม่ว่าจะเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยหรือบุคคลภายนอก

“บุคลากร” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา พนักงานตามภารกิจ พนักงานราชการ และลูกจ้างของมหาวิทยาลัยที่สังกัดมหาวิทยาลัย ทั้งประเภทวิชาการและประเภทสนับสนุน

“วาระลับ” หมายความว่า เรื่องที่มีความละเอียดอ่อน อาจกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคล ชื่อเสียง หรือประโยชน์สาธารณะ ซึ่งคณะกรรมการมีมติให้เป็นวาระที่ต้องรักษาความลับ

“ข้อมูลลับ” หมายความว่า ข้อมูล เอกสาร หลักฐาน หรือข้อเท็จจริงใด ๆ ที่ได้รับทราบจากการประชุมหรือการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะกรรมการ ซึ่งไม่พึงเปิดเผยต่อบุคคลภายนอก

ข้อ ๔

ข้อ ๔ ให้อธิการบดีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามประกาศนี้ และในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศนี้ หรือจำเป็นต้องตีความประกาศนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้วินิจฉัย และคำวินิจฉัยของอธิการบดีให้เป็นที่สุด

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ แนวปฏิบัตินี้ใช้บังคับกับบุคคลทุกคนที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการ ไม่ว่าจะเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยหรือบุคคลภายนอก

หมวด ๒

หน้าที่และความรับผิดชอบของกรรมการ

ข้อ ๖ กรรมการทุกคนมีหน้าที่ต้องรักษาความลับของข้อมูล ข้อเท็จจริง และเอกสารต่าง ๆ ที่ได้รับทราบจากการปฏิบัติหน้าที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

(๑) ข้อมูลในวาระลับของการประชุม

(๒) ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายหรือระเบียบที่เกี่ยวข้อง

(๓) เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูลใดๆ ที่กำหนดหรือระบุให้เป็นข้อมูลลับ

(๔) กระบวนการพิจารณา ข้อเสนอแนะ และความเห็นของกรรมการแต่ละราย ในการประชุมหรือการดำเนินงาน

(๕) มติของคณะกรรมการที่ยังมิได้รับอนุมัติให้เปิดเผยอย่างเป็นทางการ

ข้อ ๗ กรรมการต้องดูแลรักษาเอกสารตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) เอกสารประกอบการประชุมที่มีลักษณะเป็นข้อมูลลับ ต้องจัดเก็บและดูแลรักษาไว้ด้วยความปลอดภัย โดยป้องกันมิให้บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องเข้าถึงได้

(๒) ห้ามทำสำเนา ถ่ายภาพ บันทึก หรือจัดเก็บข้อมูลลับไว้ในอุปกรณ์ส่วนบุคคล เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้มีอำนาจ

(๓) เอกสารลับที่หมดความจำเป็นในการใช้งานแล้ว ให้ส่งคืนหน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือดำเนินการทำลายตามระเบียบและวิธีการที่กำหนด

ข้อ ๘ กรรมการต้องรักษามาตรฐานทางจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ โดย

(๑) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเป็นกลาง ยุติธรรม โปร่งใส และเที่ยงตรง ปราศจากอคติหรือการเลือกปฏิบัติ

(๒) ไม่นำข้อมูลหรือข้อเท็จจริงอันเป็นความลับไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตนหรือประโยชน์ของผู้อื่นโดยมิชอบ

(๓) หลีกเลี่ยงการกระทำใด ๆ ที่อาจก่อให้เกิดผลประโยชน์ทับซ้อน หรือก่อให้เกิดความขัดแย้งทางผลประโยชน์

(๔) ปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ และนโยบายของมหาวิทยาลัยอย่างเคร่งครัด

หมวด ๓...

หมวด ๓ ข้อปฏิบัติเฉพาะเกี่ยวกับวาระลับ

ข้อ ๙ การระบுவาระลับให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ประธานกรรมการมีอำนาจพิจารณาและกำหนดวาระใดเป็นวาระลับ หรือให้คณะกรรมการมีมติกำหนดก็ได้

(๒) วาระลับต้องมีการระบุไว้โดยชัดเจนในระเบียบวาระการประชุม

(๓) กรรมการทุกคนต้องรับทราบและปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับวาระลับอย่างเคร่งครัด

ข้อ ๑๐ การอภิปรายวาระลับต้องปฏิบัติตามข้อกำหนด ดังต่อไปนี้

(๑) ห้ามมีการพูดคุย อภิปราย หรือเปิดเผยเนื้อหาของวาระลับนอกห้องประชุมโดยเด็ดขาด

(๒) ห้ามเปิดเผยหรือพูดคุยเกี่ยวกับวาระลับกับบุคคลภายนอกที่ไม่มีใช้คณะกรรมการ ไม่ว่าจะเป็นคู่สมรส ญาติ บุคคลใกล้ชิด หรือบุคคลอื่นที่ไม่ส่วนเกี่ยวข้อง

(๓) กรณีมีความจำเป็นต้องปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ให้ดำเนินการได้เฉพาะเมื่อได้รับความเห็นชอบจากประธานกรรมการก่อน และผู้เชี่ยวชาญนั้นต้องลงนามรับทราบและยินยอมผูกพันตามแนวปฏิบัตินี้ด้วย

ข้อ ๑๑ การบันทึกและเผยแพร่รายงานการประชุมต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) รายงานการประชุมในส่วนที่เป็นวาระลับ ต้องจัดทำและจัดเก็บแยกต่างหากเป็นเอกสารลับ

(๒) ห้าม เผยแพร่ หรืออนุญาตให้บุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าถึงรายงานการประชุมในส่วนที่เป็นความลับ

(๓) การเปิดเผยข้อมูลหรือรายงานการประชุมต่อสาธารณะ ต้องได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการชุดนั้น หรืออธิการบดี แล้วแต่กรณี

หมวด ๔ มาตรการป้องกันและส่งเสริม

ข้อ ๑๒ มหาวิทยาลัยจะดำเนินการให้ความรู้และเตือนสติ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดให้มีการชี้แจงแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการรักษาความลับแก่กรรมการทุกชุดก่อนเข้าปฏิบัติหน้าที่

(๒) ในการประชุมทุกครั้ง ประธานกรรมการควรเตือนให้กรรมการตระหนักถึงหน้าที่และความรับผิดชอบในการรักษาความลับ

(๓) กรรมการควรทบทวนแนวปฏิบัตินี้เป็นระยะ เพื่อเสริมสร้างความตระหนักและความเข้าใจอย่างต่อเนื่อง

ข้อ ๑๓...

ข้อ ๑๓ เลขานุการคณะกรรมการต้องเสนอแนวปฏิบัตินี้ให้คณะกรรมการรับทราบ และให้ถือว่าการรับทราบในที่ประชุมคณะกรรมการเป็นการยืนยันว่ากรรมการทุกคนตกลงและยินยอมปฏิบัติตามแนวปฏิบัตินี้โดยเคร่งครัด

หมวด ๕ การฝ่าฝืนและบทลงโทษ

ข้อ ๑๔ การเปิดเผยข้อมูลลับหรือวาระลับโดยมิได้รับอนุญาต ถือเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และอาจได้รับโทษทางวินัยตามระเบียบของมหาวิทยาลัย ตลอดจนต้องรับผิดชอบตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๕ กรรมการผู้ใดเปิดเผยข้อมูลลับหรือวาระลับโดยมิได้รับอนุญาต ถือว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้อธิการบดีดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการทางวินัยตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การสอบสวนพิจารณา การลงโทษ การออกจากราชการ การสั่งพักหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

ข้อ ๑๖ นอกจากโทษทางวินัยแล้ว ผู้กระทำความผิดอาจต้องรับผิดชอบตามกฎหมายดังต่อไปนี้

(๑) ความรับผิดทางแพ่ง

ในกรณีที่การเปิดเผยข้อมูลก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลใดหรือมหาวิทยาลัย ผู้กระทำความผิดอาจต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(๒) ความรับผิดทางอาญา

การกระทำความผิดเป็นการเปิดเผยข้อมูลลับหรือวาระลับ อาจเข้าข่ายเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ กล่าวคือ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๒๓ “ผู้ใดเป็นข้าราชการ หรือผู้ซึ่งรัฐได้มอบหมายให้ทำหน้าที่บางอย่าง เปิดเผยความลับซึ่งตนได้ล่วงรู้มาเนื่องจากการที่ตนเป็นผู้นั้น หรือเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ของตน และโดยการเปิดเผยนั้นเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือเกิดความเสียหายแก่ราชการ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ กรณีเปิดเผยข้อมูลลับของราชการโดยมิชอบ มีโทษตามที่กฎหมายกำหนด

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ กรณีเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยมิได้รับความยินยอม มีโทษตามมาตรา ๗๙ ถึงมาตรา ๘๕ ซึ่งอาจมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ ๑๗ การกระทำอันเป็นการฝ่าฝืนข้อกำหนดเกี่ยวกับการรักษาความลับ อาจส่งผลกระทบต่อชื่อเสียง ความน่าเชื่อถือ และเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพของผู้กระทำในระยะ ยาว ดังต่อไปนี้

- (๑) สูญเสียความน่าเชื่อถือในวงการวิชาการและวิชาชีพ
- (๒) ไม่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหรือได้รับการพิจารณาเป็น กรรมการในอนาคต
- (๓) กระทบต่อการพิจารณาเลื่อนตำแหน่ง เลื่อนขึ้นเงินเดือน หรือ ความก้าวหน้าในสายงาน

หมวด ๖

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๑๘ คณะกรรมการที่ดำรงตำแหน่งอยู่ก่อนประกาศนี้มีผลใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็น คณะกรรมการตามประกาศนี้ และต้องปฏิบัติตามประกาศนี้ตั้งแต่วันที่ประกาศมีผลใช้บังคับเป็น ต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๙

(รองศาสตราจารย์ฤกษ์ชัย พุประทีปศิริ)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

หมายเหตุ

การเป็นกรรมการถือเป็นเกียรติและความไว้วางใจที่มหาวิทยาลัยมอบให้ ซึ่งมาพร้อมกับ ความรับผิดชอบที่สำคัญยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าที่ในการรักษาความลับ การรักษาความลับมิใช่ เพียงข้อบังคับที่ต้องปฏิบัติตามเท่านั้น หากแต่เป็นหน้าที่ทางจริยธรรมและจรรยาบรรณที่กรรมการ ทุกท่านพึงยึดถือและปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

ขอให้กรรมการทุกท่านตระหนักว่า การเปิดเผยข้อมูลลับ แม้มิได้เจตนาหรือเห็นว่าเป็นเรื่อง เล็กน้อย อาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อบุคคล องค์กร และตัวท่านเอง ทั้งในด้านชื่อเสียง อาชีพการงาน และความรับผิดชอบทางวินัยหรือกฎหมาย

“ความลับที่รักษาไว้ คือศักดิ์ศรีที่คุ้มครอง ความลับที่หลุดออกไป คือเกียรติยศที่สูญสิ้น”